

անոր մահւան մասին , կորո՛ւստ մը , որ անշուշտ ծանր պիտի ըլլար
գիտութեան համար :

Անտարակոյս շրտով Տօք. Շառքօի բերնէն լսելու բազմէ պիտի ու-
նենանք իր վտանգալից եւ յաւիչ աշխատանքի պատմութիւնը եւ ար-
դիւնքները . որոնց իր ժամանակին ուրախութեամբ պիտի հաղորդենք
սթանասէր յի ընթերցողներուն :

Հ. Ա .

ՄՆԵՂԱՎԱՅՐԻՍ ԹԻՇԱՏԱԿԻՆ

Կ ապայտ ալիքներ , վշտոյ ալիքներ ,
Երազ-իղձերու փրփուր-ժաղիկներ ,
Ո՛հ , ես ձեր տեսքին կարօտ մնացի՝
կոհերուս մէջ ձեզ զուր որոնեցի . . .

Դուք շշնշալով իմ վառ ցնորքին ,
Թիշեցնէիք անցեալ մը անդին :
Մինչ վասփորի վեհ , չքնաղ տփռնքին ,
Կը ձայնակցէի ձեր մեղմ օրրերդին :

Երբ թաշեայ ալիքդ՝ մետաքս փրփուրով
Մեզմիկ պարէիք միմեանց փաբելով .
Ու սուքերուս տակ փրփուր-ժանեակներ ,
Փութով սփռէիք զերթ քնքուշ նուէր :

Օ՛հ , ձեզ կորուսի , հեռացաք յաւէտ .
Այժմ իմ առջեւ անգութ նեղածէտ ,
Մուրթ ովկիանն է կանգնած յաղթական ,
Անցեալ յուշերու զերթ հսկայ պատան . . .

Օր . Զ . ԱԼԵԱՆԱՔ

Բարիկ ,

